Katoličko internetsko obavijesno glasilo La Nuova Bussola Quotidiana *(NBQ) objavilo je 8. siječnja 2014. godine pismo Marija Palmara, crkvenoj tradiciji privrženog filozofa prava, glavnom uredniku NBQ-a Riccardu Cascioliju. Mario Palmaro (1968. – 2014.) postao je potkraj života poznat prije svega po kritičkim raščlambama pontifikata pape Franje, napisanima s Alessandrom Gnocchijem za dnevni list* Il Foglio, *a o stanju i životu Katoličke crkve riječ je i u ovom njegovu tekstu. Naime Cascioli je Mattea Renzija, novog predsjednika lijevih demokrata, bio označio kao "problem" jer se radi o navodnom katoliku čiji politički program međutim u svojim središnjim točkama protuslovi katoličkom nauku. Palmaro odgovara Cascioliju da problem nisu Matteo Renzi, lijevi demokrati ni bilo kakvi lijevozeleni komunisti: stvarni je problem sama Katolička crkva kako se danas predstavlja, odnosno smjer kojim je krenula.*

U ovom prijevodu Palmarova pisma izostavljen je, te označen trotočkom u uglatoj zagradi, samo kratak odlomak koji se odnosi na neke talijanske posebnosti. Znakovit naslov "Dim Sotonin u Crkvi" potječe od Casciolija.

Dim Sotonin u Crkvi

Dragi glavni uredniče,
pročitao sam Tvoj uvodni članak od 3. siječnja, "Renzi, ako je ovo ta novost koja napreduje…", i slažem se s Tvojom raščlambom o novom stranačkom predsjedniku lijevih demokrata[1], njegovoj nesustegnutoj lukavosti, prijetvornosti, neizbježnim protuslovljima između njegova samoproglašavanja katolikom i podrške onomu što se kosi ne samo s katekizmom nego i s naravnim pravom. Također bih želio čestitati na svemu što si s NBQ u posljednje vrijeme postigao u borbi protiv homoofenzive.

Jesu li stvarno naš glavni problem drugi?

Ipak, osjećam nužnim da Tebi i čitaocima napišem što mislim. Sasvim iskreno: Je li naš problem stvarno Matteo Renzi? Jesmo li doista mogli očekivati da čovjek

[1] Talijanski lijevi demokrati, Demokratska stranka, u biti su socijalistički reformirana bivša Talijanska komunistička partija, pojačana katoličkim ljevičarima, tj. lijevim krilom bivših kršćanskih demokrata. (Nap. *katholisches.info*, kao i sve druge fusnote u ovom tekstu.)

postane predsjednik lijevih demokrata, a onda tobože stane u obranu obitelji i nerođenog života, uđe u borbu protiv umjetne oplodnje i usprotivi se abortusu i eutanaziji? Oprostite, ali jeste li vi svjesni biračkog tijela lijevih demokrata, njihovih glasača iz pastoralnih vijeća, uključujući redovnice i župnike? Što mislite da to biračko tijelo hoće od Renzija? Ta očito je: hoće homobrak i lezbijskodemokratsko pravo na posvajanje. Zar još nikad niste u vrijeme podnevne pauze čuli što govori prosječni službenik koji glasa za ljevicu? Što mislite: hoće li on obranu braka ili dostupnost socijalnih stanova našoj homoseksualnoj braći, koja su tako strašno obespravljena? Okanimo se mišljenja da je problem u Nichiju Vendoli[2] ili u gadnim i zločestim ekstremističkim komunistima. I prestanimo misliti da je prije svega važno težiti umjerenoj sredini, jer na toj izmišljenoj sredini prosječnom su građaninu odavno uzor Fabio Fazio[3] i Luciana Littizzetto[4], *Coop*[5], Gino Strada[6], Enzo Bianchi[7] i Eugenio Scalfari[8]. Renzi ubacuje te bitne sastojke biračkog tijela u svoj mikser i miješa ih s homeopatskom dozom Don Ciottija[9] i Don Galla[10] u savršen napitak koji okuplja "župnu zajednicu" jednako kao i krovnu homoudrugu *Arcigay*[11]. Očekivati od njega nešto drugo bilo bi naprosto blesavo. […]

Problem je Katolička crkva, koja šuti

Ne, dragi glavni uredniče, meni problem nije Matteo Renzi. Meni je problem Katolička crkva. Problem se sastoji u tome što Crkva o ovoj stvari, ovom planetarnom razularenju homolobija, šuti. Šuti od pape sve do zadnjega kapelana s periferije. A kad papa nešto kaže, onda vatikanski glasnogovornik pater Lombardi mora sutradan ispravljati, precizirati, razjašnjavati i lučiti. I molim vas, ne otprašujte pisma i izjave kardinala Jorgea Marije Bergoglia od prije deset godina! – Ako bih

---

[2] Homoseksualac, komunističko-lijevozeleni predsjednik pokrajine Apulije.
[3] Ateist, stavotvorni ljevičarski voditelj na talijanskoj državnoj televiziji.
[4] Ateistkinja, lijevo orijentirana kabaretska umjetnica i Faziova televizijska partnerica.
[5] Koncern talijanskih ljevičarskih zadruga, jedan od nasljednika Komunističke partije.
[6] Ateist, osnivač *Emergency*, ljevičarske humanitarne organizacije s političkim poslanjem.
[7] Osnivač "ekumenske redovničke zajednice", ljubimac katoličkih ljevičara.
[8] Ateist, doajen lijevog novinarstva i sugovornik pape Franje.
[9] Katolički svećenik lijevog usmjerenja.
[10] Nedavno preminuli katolički svećenik, komunist, pristaša, među ostalim, eutanazije i prava na abortus.
[11] Najveća homoudruga u Italiji; osnovao ju svećenik homoseksualac.

danas otkrio da se moj sin drogira, zar bih mu rekao: "Idi pročitaj zajedničku izjavu što smo je tvoja majka i ja dali prije šest godina, kad smo ti rekli da se ne smiješ drogirati"? Ili bih ga sada, danas i ovdje pozvao na red i pokušao vratiti na pravi put kako god mogu?

Gdje je papa? Gdje su biskupi? – Zaglušna šutnja

Dragi glavni uredniče, gdje je u ovoj borbi biskupska konferencija, gdje su biskupi? Zaglušna tišina. Ili ne, nego sasvim suprotno, jer biskup Domenico Mogavero di Mazara del Vallo, crkveni pravnik i bivši podtajnik biskupske konferencije, progovorio je, i to kako progovorio: "Zakon ne može zanemariti stotine tisuća onih koji žive zajedno: bez želje za izjednačavanjem takva zajedničkog života s obiteljskim, ipak je ispravno da civilno partnerstvo bude i u Italiji priznato." Prema mišljenju biskupa Mogavera "država može i mora štititi sporazum sklopljen između dviju osoba koje žive zajedno. Protivno je kršćanskom milosrđu i univerzalnom pravu ako ti ljudi za zakon ne postoje. Završi li danas jedan od njih u bolnici, onaj drugi zbog liječničke obveze šutnje čak neće dobiti ni obavijest o njegovu zdravstvenom stanju, kao da se radi o kakvu strancu." Stoga biskup zaključuje: "Čini mi se opravdanim priznanje uzajamnih prava npr. glede mirovine i stana, jer u središtu uvijek mora biti ljudska osoba. Neprihvatljivo je da partner s kojim se živi bude za zakon nitko." A što se Crkve tiče, od koje je papa Franjo već zatražio da o toj temi razmišlja s pogledom prema izvanrednoj sinodi o obitelji, nema zapreke da se, "bez njihova izjednačavanja s vjenčanim parovima, civilna partnerstva priznaju", reći će razgovorljivi biskup.

Moj će sin biti u školi prisiljen igrati se kondomima –
a Crkva priča o Lampedusi i o rimskoj kulturi

Shvaćaš li, dragi glavni uredniče? Uskoro će moga sedmogodišnjeg sina u školi poticati da se "igra" kondomima i svojim genitalijama, a Crkva – što mi ona na to kaže? Ona priča o prevrnutim čamcima kod Lampeduse, o Isusu izbjeglici, o slabo poznatu isusovcu iz 17. stoljeća, kojeg je upravo proglasila blaženim. Ne, moj

problem nije Matteo Renzi. Gdje je u toj borbi nadbiskup milanski, kardinal Angelo Scola? Uskoro će nam biti zabranjeno da kažemo i napišemo da je homoseksualnost protunaravna, a Scola mi pripovijeda o nekakvom mješanstvu i o nužnosti novog vrednovanja rimske kulture.

Taj isti nadbiskup milanski prije nekoliko je tjedana pozvao nadbiskupa bečkog, kardinala Christopha Schönborna u našu katedralu: budući da je austrijska Crkva u neposluhu i raskidu, on je pozvan da svećenicima naše biskupije objasni kako se to postiže, koja je tajna tog uspjeha. Posve u skladu s motom: Trener je svoju momčad doveo do pada u nižu ligu, pa smo ga postavili za trenera naše nacionalne reprezentacije.

Kardinal Schönborn u Milanu: Kako s uspjehom voditi Crkvu u neposluh i raskid

I koje li slučajnosti: Schönborn, nositelj istog redovničkog ruha kao i sveti Dominik i sveti Toma Akvinski, došao je u Milano da bi ambrozijanskim svećenicima objasnio kako je osobno stao u obranu izbora jednoga praktičnog homoseksualca u župno vijeće. Pozvao je toga homoseksualca i njegova životnog partnera i susreo se s njima, te vidio, kaže, "dva muškarca mlada i čista, makar njihov život ne odgovara onomu što je predviđeno redom stvaranja".

To je, dragi glavni uredniče, "čistoća" prema mišljenju jednoga kneza Crkve na početku godine 2014. A moj bi problem trebali biti Matteo Renzi i njegovi lijevi demokrati? Sedmogodišnji će mi sin biti podvrgnut pranju mozga, sve dok ne bude prihvatio da je homoseksualnost nešto sasvim normalno, a moj nadbiskup za to vrijeme poziva biskupa koji me želi uvjeriti da su dva homoseksualca koja žive zajedno uzor čistoće!

Fiziološki proizvod pape Franje – stoljetni uspjeh homolobija

Dakle, još jasnije rečeno: Matteo Renzi, koji podupire civilna partnerstva, fiziološki je proizvod jednog pape koji je u intervjuu u avionu izjavio novinaru: "Tko

sam ja da mu sudim." Naravno, znadem to i sam, da između tih dvaju pitanja nema potpune podudarnosti. Papa je protiv tih pojava i pati zbog njih, i ima dobre namjere. Pa ipak: činjenice su činjenice. U vezi s tom tako kratkom, neupadljivo nabačenom, ali epohalnom rečenicom iz usta jednog pape (Tko sam ja da mu sudim) moguće je ispisati još tone papira s ispravcima i razjasnidbenim očitovanjima, što su čete neumornih normalista i učinile i mjesecima čine, ne bi li objasnili što je papa time mislio, a što nije, te kako se ništa nije dogodilo, nego je sve u redu. No Ti i ja točno znamo, kao što zna svatko tko imalo poznaje komunikacijske mehanizme, da je ta mala, nabačena rečeničica, "Tko sam ja da mu sudim", poput nadgrobnog spomenika svakoj budućoj političkoj i pravnoj borbi protiv zahtjeva koje nameće homolobi. Ragbijaškim rječnikom kazao bih da je homolobi tom neusiljeno dobačenom rečeničicom pape Franje uspio u nekoliko sekundi osvojiti više metara nego ukupnim radom homopokreta tijekom desetljećâ. I kažem Ti da biskupi poput Mogavera mogu u zavjetrini tog iskaščića nekažnjeno dizati svoje podrivačke utvrde. A mi bismo trebali na to šutjeti.

Pariz i New York, London i Berlin divovska su Sodoma i Gomora

Da se razumijemo: bilo bi budalasto papu i Crkvu okrivljavati što su države diljem svijeta proglasile homoseksualnost normalnošću: taj rastući plimni val nezadrživ je, nemoguće ga je zaustaviti. Razlog je jednostavan: London i Pariz, New York i Rim, Bruxelles i Berlin postali su divovska Sodoma i Gomora. No bitno je hoćemo li to kazati, javno osuditi i suprotstaviti se, ili ćemo nastupati lukavo i skrivati se iza rečeničica poput "Tko sam ja da mu sudim".

Bitno je treba li se sa Sodomom i Gomorom, pa makar i planetarnom Sodomom i Gomorom, ophoditi jezikom milosrđa i razumijevanja. Ako da, zašto se onda, pitam se, ne bismo s istim milosrđem odnosili i prema trgovcima kemijskim oružjem, ili prema robovlasnicima i trgovcima robljem, ili prema financijskim špekulantima, koji oslabljuju čitave narodne privrede i na tom se bogate? Zar i oni nisu jadni grešnici? Ili ne? Ili moram zamoliti Schönborna da i njih pozove na ručak, kako bi provjerio njihovu "čistoću"?

Tko brani katolički nauk, bit će proboden iz vlastitih redova

Dragi glavni uredniče, stanje je u međuvremenu postalo bjelodano jasno: svaki katolički političar ili intelektualac ili novinar koji se odvaži boriti na protuhomofronti, dobit će nož mističnog milosrđa i oproštenja u leđa. Svima nama papinom je nikada opozvanom rečeničicom zanijekano opravdanje, i svaki nam biskup, svaki svećenik, svaki teolog, svaki glavni urednik biskupijskih novina i svaki katoličko-demokratski političar može tim "Tko sam ja da mu sudim" začepiti usta. Svakoga će neki Mogavero ustrijeliti svojom sačmaricom kao kakva uzgojnog fazana u lovačkoj hajci.

Dragi glavni uredniče, naš problem nije Matteo Renzi. Naš, moj problem jest u tome što je papa naposljetku rekao da se evanđelje "ne naviješta doktrinarnom batinom, nego blagošću". Tu ću opet zamoliti normaliste i sve koji nemaju nikakva pametnijeg posla neka se suzdrže: i ja znam da se evanđelje tako naviješta, premda je Ivan Krstitelj imao svoje, osorne metode a da ga ipak naš Gospodin naziva najvećim među rođenima od žene. No Ti znaš da smo svi mi, Ti i ja, onom rečeničicom nabodeni poput haringe. Ti i ja, koji smo se borili i borimo se protiv ozakonjenog abortusa, protiv razvoda, protiv umjetne oplodnje, protiv eutanazije, protiv homobraka i protiv političkih mudrijaša kakav je Matteo Renzi, koji sve to podupiru i šîre. U očima onih koji, poput Mattea Renzija, sve to zastupaju i brane, pa tako i onih u toj skupini koji sebe nazivaju katolicima, Ti i ja stoga smo beznadni, batinaški stražari vjere, odbojne spodobe, moralisti, "iteolozi", kako to kaže gdjekoji novinar iz *Comunione e liberazione*. "La Nuova Bussola Quotidiana" i "Il Timone" prema tom su mišljenju samo anakroni primjeri takve odbojnosti i neprihvatljive moralne strogoće, te ni sva titanska svakodnevna nastojanja normalista neće biti dovoljna da zaštite ta glasila od službenog katolicizma koji im je osporio razlog postojanja. Jer svaki napor oko održavanja ravnoteže ne bi li se istodobno stajalo na dvjema različitim razinama – prije ili poslije završava slobodnim padom.

Borba protiv relativističkog Vijetkonga – crkvena vlast pere ruke

Mislim k tomu da, oprostit ćeš mi ovu osobnu upadicu, problem nisu ni Gnocchi i Palmaro, ti gadni i zločesti likovi koji su u dnevnom listu "Il Foglio" napisali ono što su napisali. I napisao bih opet, još jedanput, još deset, još sto puta, jer, na žalost, sve što smo opisali, i još gore, mnogo gore, ostvaruje se.

Zato, dragi glavni uredniče, moj problem, i Tvoj problem, problem katolika i običnih ljudi nije Matteo Renzi. Problem je naša majka Crkva, čije nas je aerodromsko osoblje odlučilo ostaviti u vijetnamskoj džungli. Helikopteri su odletjeli, a mi smo ostali, da bi nas jednog po jednog na nišan uzimao relativistički Vijetkong. Što se mene tiče, ne želim se potužiti. Uostalom, tisuću puta draže mi je ostati ovdje i čekati Vijetkong nego se uspeti u jedan od onih helikoptera – ali zato i u neko crkveno vijeće, s umišljajem o sudjelovanju u službenoj moći zajedno sa svim ostalim vjerskim pokretima. Ili s ludom misli – koju su neki, usput budi rečeno, i zapisali, crno na bijelo – da je ono što Gnocchi i Palmaro tvrde možda čak istina, ali da je nisu smjeli kazati, jer neke se istine naprosto ne govore, štoviše – valja ih javno poreći, radi zbunjivanja neprijatelja.

Ne mogu svojoj djeci ponuditi tričarije današnje Crkve kao odgovor

Ne, ne tužim se radi sebe. Međutim imam jedan problem koji me nuka da se ipak potužim, a to je moj sedmogodišnji sin i troje njegovih sestara i braće, kojima ne mogu kao odgovor ponuditi potonule čamce pred Lampedusom, homoseksualce uzore čistoće prema kardinalu Schönbornu, mješanstvo i pohvalnicu rimskoj kulturi od kardinala Scole, prezir prema batinaškim stražarima vjere od pape Franje i hvalospjev jednog Mogavera civilnim partnerstvima. Ne mogu svojoj djeci odvraćati pozornost bajkom da je pravi problem Matteo Renzi. Uostalom, za sređivanje toga problema nepunih je deset minuta sasvim dovoljno.

Što se još mora dogoditi pa da katolici ustanu?

Dragi glavni uredniče, dragi Riccardo, zašto Ti sve ovo pišem? Zato što noćas ne mogu spavati. I zato što želim shvatiti – ovo pitanje upućujem čitaocima "Bussole" – što se još mora u toj Crkvi dogoditi pa da katolici ustanu, napokon se podignu. Podignu te krikom s krovova izraze svu svoju ogorčenost.

Pozor: obraćam se pojedinim katolicima, a ne udruženjima, krugovima, kružocima, pokretima ili sektama, koji godinama pokušavaju u ime drugih upravljati mozgovima katolika, propisujući smjer svojim upućenicima! Svi mi se oni čine nadziranima, nalik na mentalno prikraćene, navođeni od više ili manje karizmatičnih te više ili manje pouzdanih likova. Ne: svoj poziv upućujem savjesti svakog pojedinca, njegovu srcu, njegovoj vjeri, njegovoj živosti, dok još nije prekasno.

To sam Ti dužan, dragi Riccardo. To sam dužan svima koji me poznaju i gaje bar još malo poštovanja prema meni i onome što zastupam. Pa Te molim za uviđavnost što sam toliko iskoristio Tvoje strpljenje i strpljenje čitalaca.

Mario Palmaro

http://www.katholisches.info/2014/01/10/das-problem-ist-das-schweigen-der-kirche-mario-palmaro-und-der-rauch-satans/